

Rèquiem per una Europa blanca

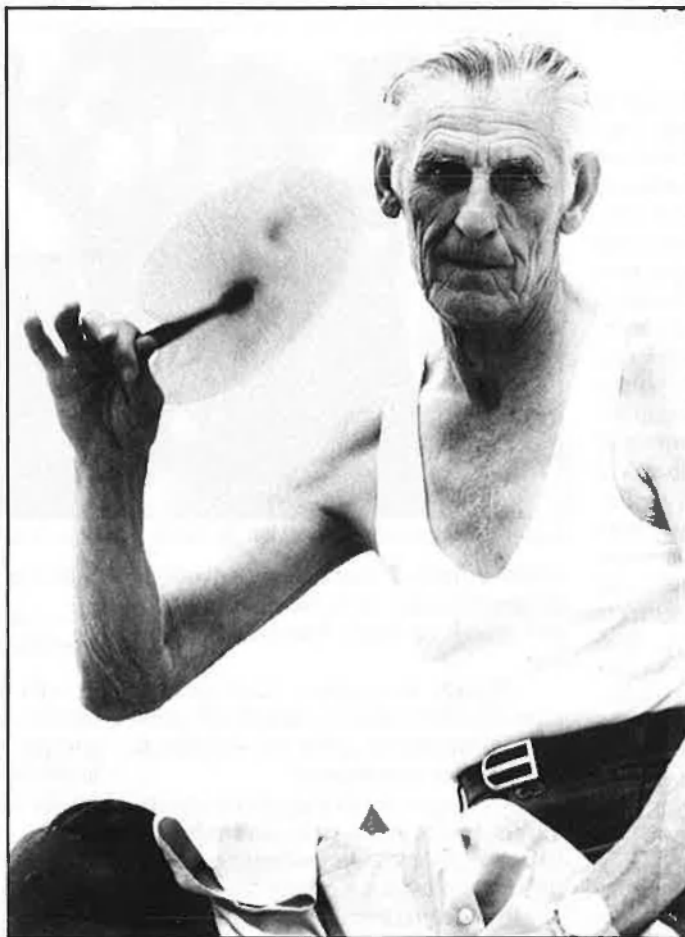
El 1950, la població europea doblava en nombre l'africana. L'any 2000, aquesta proporció s'haurà invertit. En el context d'un planeta que el passat any assolia la simbòlica xifra dels 5.000 milions de sers humans, el Tercer Món creix —en població— a un ritme tres vegades superior al dels països industrialitzats. En determinats estats asiàtics es va ja per la quarta generació de creixement accelerat. Paral·lelament, les condicions de vida i les expectatives econòmiques i ecològiques d'aquests països continuen degradant-se. L'emigració al món industrialitzat ha esdevingut, doncs, una garantia de supervivència.

Per contra, quatre estats europeus han travessat ja el llindar del creixement negatiu. Són Dinamarca, l'RFA, Hongria i Àustria. Set més en són a les portes. A l'informe del Comitè Econòmic i Social de la CEE, elaborat el 1985, es feia palesa aquesta preocupació i s'apuntava que els països nord-africans estaven en disposició de proporcionar els contingents humans necessaris per efectuar, tard o d'hora, el recanvi necessari. Malgrat aquesta presa de consciència, malgrat que les polítiques natalistes semblen planar damunt la majoria dels estats europeus, el vell continent perd pes poblacional de manera accelerada. I encara més: haurà de resignar-se —pesi a qui pesi— a un futur que s'endevina multiracial. Segons fonts del Consell d'Europa, el 1986 eren més d'onze els milions d'immigrants procedents de països no europeus. Alguns d'aquests, formant minories prou significatives: un milió i mig de turcs a l'RFA, dos milions i mig de magrebins a França, un milió tres-cents mil asiàtics al Regne Unit, etc.

Les diferències culturals i racials d'aquest gran contingent migratori i el clima de crisi i economia han provocat entre les poblacions autòctones tota mena de reaccions. De la xenofòbia

Mentre l'índex de natalitat a molts països europeus decreix, cada vegada són més nombroses les minories asiàtiques o africanes, que asseguruen la mà d'obra.

R. Aymerich

L'argument dels més vells suposarà més feines assistencials.

al racisme només hi ha un pas, i el problema de la integració és utilitzat per agrupacions polítiques racistes que veuen en els «nous europeus» l'amenaça a l'hegemonia blanca. A Anglaterra, tan sols les peculiaritats del sistema electoral britànic han impedit l'arribada del National Front a la Cambra dels Comuns. A l'RFA, els neonazis de l'NPD són a les portes d'obtenir representació parlamentària en alguns *länder*. Tanmateix, el fenomen que més

preocupacions desperta és l'ascens vertiginós de Jean Marie Le Pen, a França. Practicant d'una política populista que resulta prou efectiva en la utilització de termes com *degeneration* —segons el qual els estrangers són la font de tots els mals, de la SIDA a la delinqüència— Le Pen i el seu Front National han esdevengut, diumenge, la tercera força política francesa. I fins i tot poden d'arrossegar en el seu projecte immigrants europeus de primera hora —vegeu sinó les declaracions del ciclista espanyol Ocana, que li dona suport.

Aquesta mena de plantejaments no han tingut, de moment, gaire ressò al nostre país. Si de cas, és privilegi de grups neonazis com Cedade, o de reductes d'immigrants de luxe —vells nazis a la badia de Roses, o

pièds noirs, a Alacant—. Tanmateix, també és cert que la presència d'aquests contingents de mà d'obra immigrada han estat fins ara poc nombrosos. Però tot està preparat perquè estats tradicionalment emigrants, com Espanya o Itàlia, comencin a ser ells també receptors d'immigrants. Els nord-africans són, ara per ara, uns trenta-cinc mil en el conjunt dels Països Catalans; els africans negres, poc més de sis mil. Però aquestes petites xifres no han estat impediment per fer esclatar els primers rampells de racisme a les comarques lleidatanes. Segons Anna Cabré, «no és previsible que el nombre de treballadors no europeus creixi. Ara bé, el futur és inevitablement multiracial. Primer per la diferència de potencial demogràfic, i també per la diferència de cost en la mà d'obra. En un futur on l'augment dels més vells suposa més feines assistencials o de servei domèstic, res no fa pensar que els contingents de filipines, per exemple, no creixin».

Anna Cabré es mostra també contundent en el tema de la legislació: «L'entrada al Mercat Comú representa assumir una legislació molt més restrictiva i repressiva que la nostra. Dic repressiva perquè, en un futur, probablement aquestes lleis siguin alterades. No per raons econòmiques sinó perquè se les pugui considerar atemptatòries als drets humans més elementals. Políticament, poden acabar per fer-se insostenibles». □